

efter at have anskaffet en Del Redskaber for at udføre Arbejdet i Statens Interesse, ikke have noget at ernære sig med og derfor komme til Staten. Havde det været en Embedsmand, som under lignende Forhold var bleven arbejdsløs ved at entlediges paa Grund af en Lov, saa var Staten straks traadt til og havde givet ham Ventepenge eller Pension og under alle Omstændigheder sørget for ham, men her er Tale om nogle fattige Arbejdere, og saa siger man: Over for dem have vi ingen Pligt, de maa sørge for sig selv, det kan ikke nytte, at de komme til os for at bede om Understøttelse, det kunne vi ikke indlade os paa. Selv om det skulde føre Konsekvenser med sig, saa at ogsaa andre fattige Folk fik et Par Skilling, ser jeg ikke, at der var nogen Ulykke deri. Den ærede Ordfører nævnte før en Postfører, som havde overtaget Statens Postkørsel og skaffet sig en stor Vogn, ligesom et Hønsehuis, synes jeg, han sagde: Ja, har den Mand arbejdet for Staten og sat sig i Udgifter for dens Skyld, synes jeg, at der er al Grund til at stille sig velvillig over for ham og give ham en passende Erstatning i Anledning af den Lov, Staten har vedtaget. I det hele er jeg ikke saa bange for Konsekvenserne, og det er man i det hele ikke i andre Tilfælde, men mest naar det gælder Smaafolk.

Det glæder mig, at den Sag om Ledvogteren ved Fredericia er dragen frem igen. Den ærede Ordfører vilde bebrejde mig, at jeg havde indbragt det Andragende; han fandt, at der ingen Grund var dertil. Nu er jeg meget glad for, at jeg har gjort det, efter at jeg har hørt den ærede Minister, idet den Omstændighed, at Sagen paa ny er dragen frem i Rigsdagen, har givet Anledning til, at Ministeren har skrevet til Borgmesteren i Fredericia, saa at der vel netop paa Foranledning deraf er skaffet den Mand en yderligere Hjælp. Det fremgik af Ministerens Oplysninger, at Manden har faaet en Sygehjælp i Vintermaanederne paa 50 Kr., og saa vidt jeg forstod den ærede Minister, Hjælp til at anskaffe sig et Par Krykker. Det er altsaa ikke fuldstændig resultatløs, at Sagen er draget frem, idet der derved er skaffet disse gamle Mennesker en Hjælp, som de sikkert i høj Grad trænge til, og da det er Resultatet, vil jeg gerne finde mig i de Ubehageligheder, som Ordføreren vil overøse mig med i den Anledning. Jeg giver den ærede Repræsentant for Fredericia (Ousen) fuldstændig Ret i, at det er haardt, at disse gamle Folk, som slide sig op i

Statens Tjeneste, faa en saa lurvet Efterbetaling, som de ikke kunne leve af, og derfor maa henvende sig til Kommunen og søge Fattighjælp eller Alderdomsunderstøttelse. Det er sikkert nok, at Statsjærnbanernes Funktionærer have ikke saaledes fast Rod i Befolkningen som andre Arbejdere, idet de risikere at blive flyttede fra det ene Sted til det andet, og de bo i deres Huse ved Banelinierne, saa at de ikke have saa meget Samkvem med den øvrige Befolkning og ikke regnes saaledes med til Sognets indfødte, oprindelige Folk. Det er saa meget mere beklageligt, at der gives dem en saa lurvet Understøttelse, som denne Understøttelse gives Folk, der have beklædt en dobbelt Post, idet det ikke blot er Mandens, men ogsaa Konens Arbejdskraft, der er udnyttet — i dette Tilfælde i 28 Aar. Derfor er Understøttelsen saa meget mere smaalig. Der er for øvrigt ogsaa i en anden Henseende Grund til at fremdrage denne Sag i Rigsdagen, og det er den, at der i det hele er al Anledning til at tage under nøje Overvejelse, om ikke de Understøttelser, der gives, bør forhøjes. Der haves jo Maader at komme disse Folk til Hjælp paa, blandt andet gennem Finansloven. Hvis det Parti, som er raadende her i Salen, havde Vilje dertil, var der ikke det mindste i Vejen for ved en simpel Ændring paa Finansloven at forhøje alle saadanne Understøttelser, saa at de bleve nogenlunde anstændige, og de paagældende kunde leve deraf, de vilde da ikke være henviste til Kommunerne for at faa yderligere Hjælp.

Jeg skal derefter udtale mig om det sidste Andragende fra Hovedbestyrelsen for „Dansk Jærnbane-Forbund“. Den ærede Ordfører var meget vred over, at den Sag var kommen frem, og kom med en Række Bebrejdelser, som jeg tror, han gentog mindst ti Gange, saa at de staa meget klart for mig alle sammen. Det, som disse Folk andrage om, er om at faa et Dyr-tidstillæg, og det synes jeg er den naturligste Ting af Verden. Det er Folk, der staa paa en meget lav Lønning. Ledvogteren ved Fredericia har en Dagløn af 1 Kr. 80 Øre; det er, hvad Manden og Konen have i daglig Indtægt. Disse Lønninger variere i det hele fra nogle faa Hundrede Kr. op til 10—11—1200 Kr., og under de nuværende vanskelige Forhold, hvor navnlig Huslejen er stegen saa betydelig, for ikke at tale om Fødevarer, Klæder og mange andre Ting, synes jeg, at det er en meget naturlig Ting, at disse Folk henvende sig til deres Arbejdsgiver, Staten,